

A minden évben más megyében rendezendő bál is halva született. eszme, inkább dolgozzunk, mint táncoljunk a szövetség érdekében. — A mulatság amúgy is sok szerte szét. Vajmi kevés ember akadna, a ki K szthelyről Veszprémből Budacsönyba menne el szövetségi bálba. A bálokra alkalmas városokban pedig ugyis annyi a multság, hangverseny stb., hogy közgazdasági okokból inkább apasztani kellene azok számát, mint szaporítani.

A szövetség céljaira a fűrdőkben kitett gyűjtő perselybe vetett romány kissé rózsás. Ha a szövetség ökölnyi bettkkel kiiratna valamelyik lapban, hogy Czibak Ábris 20 fillért adott, akkor jönne be egy csomó 20fillér, de így a persely üres marad. E jövődőlésre felbátorít az a tudat, hogy a budapesti Mentő Egyesület néhány ezer perselyben Budapesten éveken át nem folyt be semmi, amiért a perselyeket be kellett vonni.

A szövetség szervezetének tervét citrának tartjuk.

Lenne ugyanis a megyei, veszprémi és zala megyei osztály, a megyei osztálynak lenne védnöke és diszelnöke, elnöke és alelnöke, titkára és 8 tagu választmánya. A megyei osztályok fölött állana a budapesti főelnök, főtitkár, főpénztáros és 9 tagu ellenőrző bizottság. A megyei osztály évenként 2 közgyűlést, a központi szervezet is egy nagy gyűlést tartana.

Ezt a szervezetet kérem még elgondolni is nehéz, hát meg megteremteni és a mi a fő: munkára hívni! A megyei osztály védnöki és diszelnöki állása merő paradó. Annak pedig, hogy az alapszabályok ezekre az állásokra hivatalból a fő és alispánokat jelöljék, szintén nincs gyakorlati oldala. Nem kell a szövetséghez sem védnök, ki rendszerint sohasem véd semmit és nem kell diszelnök, ki rendszerint sohasem dolgozik.

A főelnök is olyan nagyozás-féle.

Ha már valaki elnök akkor ugyis az első, tehát amúgy is a fő. Azt ajánljuk, hogy a szövetségnek legyen egy dolgos, lelkesedő elnöke, mint pl. dr. Övály Ferenc. Az elnök intőzse az ügyeket, minden megyei szervezetek nélkül, ne Budapesten; mert nekünk Budapesthez semmi közünk, hanem itt valahol a Balaton illető légkörében.

A szövetség megalakítása még sok tárgyalást kíván. Az alapszabálytervezeték megvitatására, a nyilvánosság bírálata alá leandó bocsátására még nem volt elég idő. Mint említettük, a legtöbb támogatást a községekől kell várni, kívánni, talán a jó ügy nevében követelni is. A képviselő testületekhez kérvényeket kell benyújtani. Ezek során az eldőlése után lehet csak szó a végleges megalakításról. A holnapi értekezleten a fűrdők és faluk hivatalos képviselői nem lesznek ott. Már pedig ezek nélkül ne határozzunk és ne kiáltunk ki alapszabályt.

Ajánljuk továbbá, hogy az az alapszabály idegen kifejezéseit alteráló mód, morális niveau, abszolút többség, rajonjabeli fűrdő, igazgatósági intentio, céljai propogálása — magyar szavakkal helyettesítsük.

Végül még valamit, a legfontosabbat!

Az állami felügyelet alatt álló Balatoni Múzeum egyesület célja sok tekintetben azonos a tervezett szövetség céljaival. Esetleg kibővíthetnők a Balatoni Múzeum alapszabályait, de a múzeum e nélkül megvalósíthatná a szövetség szép eszméit. A múzeumnak a Balaton-partján szép telke van, 3-4 óv múlva pompás palotája lesz. Készítse hely tele van munkaerővel, a mely nem csak védnökösködnek, diszelegne, hanem dolgozónak is.

Méltóztassék tehát megfontolni, hogy ha a szövetség kezdeményezőiben rejlő őrrási erő szövetkezzenek a 600 tagból álló balatoni múzeummal, ezen az aia-

pon nem tudnánk a szövetségi eszmének erősebb fennmaradó várat építeni? E tárgyban tartsunk új értekezletet, de ne hétköznap, hanem egy vasárnap délután, mert akik dolgoznak, a hétköznap drága. Már pedig a szövetség hazafias derék tervén nem cifra szervezet, budapesti központ, egy sereg szétosztán levő tisztviselő, hanem néhány lelkes, önzetlen ember do gos keze, gondolkodó agya és a közügyekért rajongó veleszületett meleg érdeklődés tudja csak megvalósítani!!

Sági János.

Felhívás!

A Dunántúli Dalosszövetség f. évi augusztus 13-15-ig terjedő időben tartja meg Pécssett ezidei dalos ünnepélyét. Körünk dalárdája ezen ünnepségeken nemcsak testületileg vesz részt, hanem mint versenyző dalegyesület fenállása óta először áll ki a porondra, megmutatva, hogy ezen csupa széthúzó elemekből álló városban mégis működik egy lelkes kis csapat, mely összetartás és művészethez való ragaszkodás által a hozzá fűződő várakozásnak minden tekintetben iparkodik meg is felelni. Városunk, sajnos ezen a téren még igen kevés életjelt adott magáról és ép ezért bizalommal fordulunk Nagykanizsa város szépet és nemeséret lelkesülmi tudó közönségéhez azon tiszteletteljes kérelemmel, hogy beünneket ezen első versenyutunkon menne számokban pártoljanak és velünk Pécsre jöve, segítsenek dicsőséget és babért szerezni városunknak.

Az irod. és műv. kör tagjai, ha utazási szándékukat legkésőbb jul. 15-ig bejelentik, ugyanazon kedvezményben részesülnek, mint a dalosok, sőt amennyiben ez lehetséges, Pécssett való elszállásolásukról is gondoskodunk.

A pécsi helyi választmány a dalosünnepély sorrendjét a következőkép állapította meg:

Augusztus 13-án:

1.) 8° kor az érkező dalos egyesületek ünnepélyes fogadtatása a nagy állomáson, utána a szövetség elnökének vezetése mellett (zenével) bevonulás a városházba, ahol a város polgármestere fogadja a város közönsége nevében a Dunántúli Dalosszövetséget.

2.) Elszállásolás.

3.) Este 9 órakor ismerkedési estély a régi

TÁRCA.

Botfi Károly.

(* 1812 martius 6-án. † 1904 junius 22-én.)

Irtá: Halis István.

Beköszönt a nyár, fényes napokkal és világos éjszakákkal.

Ezekben a nyár-köszöntő napokban szoktak az ösmagyarok a melegség és az élet örök forrásának, a Nappnak tiszteletére tűz-ünnepet tartani.

A leghosszabb napok egyikén, junius 22-ikén, siettem megvacsorálni, hogy még megláthassam az Istar csillagot, mert ös-törvény szerint a csillag égrejűttekor kezdődött el őideinknél a Napáldozás-ünnep.

Ezekben a napokban az én lelkem vissza szokott szállni a rég mult időbe. Most is előbbre voltam valami tizezer esztendővel.

Abig léptem ki a Korona kapujából, már vizsgálódva tekintettem a nyugotjégre.

Mi az? Eppen a csillag helye irányában csunya fekete foszlány fűdte a tiszta eget.

Hirtelenében nem tudtam magamat tájékoztatni. Mert nem olyan könnyű ám tizezer év után rögtön visszatérni a mai napra!

Végre rájöttem a tünemény okára: a városházán gyászos zászló lengtet s az fekdűt rá az ég egy részére. Meghalt valaki.

Abban a pillanatban tudtam, mikép Botfi Károly halt meg. Kérdésemre csakugyan azt felelték: »Botfi halt meg 93 éves korában.«

Botfi volt a városi tisztviselő Nezetora.

Persze ő mint városi erdőmester, kinn élt az erdő balzsamos levegőjében. Ez adott neki hosszú életet és derült gondolkodást.

Bizony, ha a hivatalos szoba szűk ketr cében kellett volna leérőlni napjait, hát ő sem ért volna ilyen magas kort.

Az erdő, a magánosság ráhajtják az embert a gondolkozásra. Az ilyen előtt kicsinyessé válnak az emberi »hatalmas« alkotások.

Botfi »Fetter« nevéstégesnek ta álta az emberek nagyképműködését és apró viaskodását. Ezért vaskos humorával mindent ki szokott fi gurázni.

Egyik tisztujtáskor (1890 martius 17-én) történt, hogy legrégebb tisztviselő társunk, Botfi Fetter hiányzott közülünk.

T. i. minden tisztviselőnek személyesen kell jelentkezni a kandidáló bizottság előtt, és meg kell mondania, hogy nem óhajja eldobni magától a hivatalát, mely kenyeret ad. (Bárha koldus kenyeret.)

Aki nem jelentkezik az elveszti hivatalát is, meg a nyugdíját is. Bolondul van. de így van.

Juhász György, az akkori számvevő, elküldi a városi gazdát (annak nem kell kandidálásra jelentkezni) Botfi Fetterért.

Akik emlékeznek Juhászra, azok tudni fogják, hogy a számvevő arca mindig mosolygott. Mosolygott még akkor is, m kor válságos pillanatokban olyan csodának tételére kérte az Isten, hogy csánálja vissza a történetet és ne engedje megszületni azt az embert, aki az irást fő találta. Hanem most az ő arcát is eltörzította a gond.

Várunk fél óráig. Azután megint fél óráig. A

képviselők gyűlése is megkezdődik: Fetter még mindig nem jön.

Juhász Gyuri káromkodik mint a jégeső: »Bizonyosan kiment az erdő a Botfi, mert elfelejtette, hogy városi restauráció van. Most aztán vénségére kidobják a hivatalából! Műd nyakába veheti a ködutarisznyát.«

Mink, — fekete-gyász ruhás tisztviselők, — valamennyien meg voltunk illedőve. Egyszerre jön a gazda Fetternek következenetével: »Ne legyenek belőlem bo'ondot az urak: hiszen nincs ellenjelöltem, hát nem érdemes a városházára jönnöm! Ha pedig mást akarunk helyettem erdőmesternek, akkor meg éppen fölleges odaszégyenkezzen a városházára.«

Önkénytelenül mosolyognunk kellett az izenet fölött, pedig akkor jött a vészír: »Összeült a kandidáló bizottság.«

Juhász Gyuri fölugrott, és miután ropogós szavakkal megköszönte az urist-nnek, hogy a világot ilyen gyönyörűen rendezte be, — oda kiáltotta a városgazdának, Tóth Györgynek: »Maga rögtön fusson fiakkerért és vágatást hajlasson Botfi lakására!« Aztán hozzánk fordult: »En fogok legelőlnök jelentkezni a bizottság előtt! Maguk pedig huzzák el valahogyan az időt egy fél-óráig. Mondja el kiki a bizottság előtt, hogy merre tanu t, volt-e csatában; tartásák sz val az urakat, míg visszajövök. Elszaladok a Fetterért. A teremlést! Behozom örszakkal is!«

Juhász soron kívül jelentkezése felűt ugyan a bizottság tagjainak (meri jól tudták, hogy »rang szerint« kell jelentkezni — a spanyol udvar szokása szerint), de mégsem szóltak a sértő tiszteletlenség miatt.

sínházban. Az ismerkedési estélyen csak a dalosegyesületek tagjai a az azok által bevezetett vendégek vehetnek részt, a dalegyletek pedig tetszés szerint énekszámokat adhatnak elő.

Augusztus 14-én:

4.) Dél előtt 9 órakor összejárás a nemzeti színházban.

5.) Dél előtt 9 órakor a szövetség közgyűlése 9 pontu tárgysorozatossal.

7.) A legközelebbi dalverseny idejének és helyének megállapítása.

6.) Dél 1/2 órakor díszbéd a régi sörházban.

7.) Délután 1/4 órakor találkozás a »Széchenyi« téren, onnan pont 4 órakor ünnepélyes felvonulás a költött versenyre.

8.) Délután 1/5 órakor dalverseny a nemzeti színházban a következő beosztással és sorrenddel:

A.) *Hymnus* szerzője: Erkel Ferenc; összkar zenekísérettel, éneklék az összes dalárdák.

B.) *Népdal-csoport költött verseny*, verseny-darab, »Régi nóta«, szerzője Lányi Ernő; mint versenyzők éneklék: a Siklós-i Polgári Dalkör, a Tata-i első polgári Dalkör, a Bolmányi Polgári Dalegylet és a Keszthelyi Iparosok Dalköre.

C.) *»Talpra magyar«* szerzője Huber Károly, versenyen kívül éneklék a Pécsi Dalárda.

D.) *Műdal-csoport költött verseny*, verseny-darab, »Magyar nóta« pályadíjjal kitüntetett férfiak, szerzője Bokszay János; mint versenyzők éneklék: a Székesfehérvári Délvasuti műhely Dalegysülete, a Győr-i iparos és betegs. egyes. dalköre és a Nagykanizsa-i Irod. és Műv. Kör dalárdája.

E.) *Főthi-dal*, szerzője dr. Szöllőssy Atilla versenyen kívül éneklék a Pécsi Polgári Dalkör.

F.) *Nehéz műdal csoport költött verseny*, verseny-darab: »Dalolatok« a szövetség pályázatán első díjat nyert pályaműves férfiak, szerzője Hoppe Keresz mint versenyzők éneklék a Szombathelyi dalosegysület, a Budapesti Egyetértés Férfi dalegylet, a Győr-i ének és zeneegylet és a Komáromi dalegysület.

G.) *»Rákóczy«*, a szövetség pályázatán 2-ik díjat nyert pályamű szerzője Orbán Árpád, összkar zenekísérettel, éneklék az összes dalárdák.

Augusztus 15:

9.) Sétakirándulás reggel 1/9 órakor találkozás az Ágoston-téren, 9 órakor indulás a Tettjére, Dömötörkapuhoz, Kardos-uton vizsgálja a városba.

10.) Délben csoportonkénti társas-ebéd.
11.) Délután 6 órakor gyűlékezés a Széchenyi téren, 1/3 órakor indulás zenével a Buda-i külvárosi állomásra, onnan külön vonaton az új sörházba.

12.) Délután 1/4 órakor szabad verseny az sörházi »Abbaziában« a következő sorrend szerint:

A.) *Erodoti népdalegylet*, 100 kor. jutalm. pályamű, férfiak, szerzője dr. Angyal Ármánd; összkar, éneklék az összes dalárdák.

B.) *Szabadon választott verseny darabok*.

C.) *Szózat*, szerzője Egressy Béni, összkar zenekísérettel, éneklék az összes dalárdák.

13.) *Tánccmulatság, confetti csata*, s egyéb szótakozás.

14.) Este 1/9 órakor a versenybíró bizottság ítéletének kihirdetése és a versenydíjak kiosztása.

15.) 1/10 órakor külön vonaton vissza a budai külvárosi állomásig, onnan lampion menett zenével a »Széchenyi-térre, a hol

16.) a város közönségének adandó szerenádo fogja az ünnepélyt befejezni.

Hisszük, hogy ezen rendkívüli érdekes műsorú kirándulás, mely aránylag kevés pénzbe fog kerülni, sokakat fog arra indítani, hogy velünk tartsanak:

Nagykanizsa, 1904 június hó 30.
A nagykanizsai Irod. és Műv. Kör.

Horváth György **Böhm Emil**
elnök. alelnök és karnagy.
Gürtler Ferenc
II. titkár.

Tollfuttában.

Megcsendesült a város. Elszálltak, szétrepültek az iskolák madarai: a verebek, a fecskék, a pacsirták, a gilicék, a kakukkok, a vésések, a sasok, a golyák. Mind, mind! Hazarepültek.

Csendes merengéshez szegződött a lelkem, mikor láttam, boldog, vittám széjjelrepülőket.

Az a gondolat simul lelkemre, hogy: Istenem, mikor még én is ilyen leírhatatlanul, boldog, repeső szívvel szálltam haza az édes, a legédesebb, a sohasem pótolható lészekbe: a szülői házba. Az álmok világába. A remény-szövés csodás műhelyébe, a hol a szülői határtalan, legtöbbször vak szeretet ábrándja és a gyermeki naivitás féktelen fantáziája olyan gyönyörű, nagyméretű képekkel himezik tele a jövő fátját.

Csupa babér-koszorú, hímű, nagyság, szerencse, boldogság, miniszteri bársonyszék, püspök-süveg, tábornoki kalap, képviselői mandátum díszleg a jövőnek gyönyörű hímzésű fátján.

Aztán mire odaérünk, hogy el lehet, sőt el is kell lebbenteni azt a fát: a valóságban milyen rettenetes parányiságokká zsugorodnak össze az álmok, az ábrándok a képzelet ragyogó, gyönyörűen hímzett képei.

De legalább, míg az a fátol el nem lebbent, remélünk. És niába: az ember-milliók legnagyobb részének egyetlen élet-költészeté csak a remény. Ez az élet illúziója.

Mennél több illúzióknak foszlék szerte, annál inkább törpülnek le előttünk az élet valóságának méretei.

A külső méretek is, meg a belső is.

Milyen jó volna, ha legalább a belső méretek sohasem veszteneék arányukból! Milyen jó volna, ha az emberi lelkeket mindhájjig olyan tisztáknak, nagyoknak, nemeseknek, szeretetre- és tiszteletreméltóknak tarthatnók, mint mikor még a csalódás nem törülte le lelkünkrol a bizalom, a hit aranyos himporát.

A külső méretek letörpülése nem érinti fájdalmasan lelkünket. Az élet nagyobb arányú alkotásainak hatása alatt ha lassan-lassan kis mérettűvé zsugorodik össze a mi kedves szülőföldünk, soha nem pótolható melegségű és boldogságú kis első fészünk, ami egykor a legszebb, a legnagyoszerűbb volt előttünk: ez még nem kélt bennünk fájdalmas érzést. Tudjuk mi azért azt a drága fészket letörpült méreteivel is szeretni hűségesen, az első emlékek fedhetetlenségével. Nem vesztet az egy parányit sem becsebből. A legdrágább, a legédesebb fészek marad az előttünk egész a sirig.

Hanem azután annál fájóbban érinti lelkünket a belső, az erkölcsi méretek összezugsorodása.

Mikor az élet szélesebb országútján, a találkozások, az érintkezések, a nagy emberhullámszám kavargásában, forgatagában a tapasztalat kegyetlen keze felnyitja álmatag szemünket és föltesszi rá az összehasonlítás, az ítélkezés kritikus szemüvegét!

Mikor a jövő fátjára hímzett képek előttünk és előttünk van az igazi méret, a valóság!

Mikor feltáruul előttünk az a hit-ölő, bizalomvesztő valóság, hogy mindaz, a mi mi a gyermek-környezet édes, naiv világában jószágunk, szeretetnek, szépnek, igaz valóság.

Juhász Gyuri bátyánk pedig csakugyan elhozta Fettert alig negyedóra múlva. Az öreg kissé n éltatlankodott. »Ne csináljanak velom ilyen komédiát!« Hanem azért jelentkezett a kandidálók előtt.

Bizony! Azt tartotta Fetter, amit Lormontov Mihály, a híres orosz költő: (kit külföldben agyonlítottak egy tréfájáért 27 éves korában.)

»Hogy az élet csak pusztá tréfa...
Belátod csakon figyelve szerzte nézz!«

Botfinak egyetlen fia volt Botfi Lajos egerszegi polgármester, ki meghalt 1900. évben s meglehetősen nagy vagyonát Egerszeg városára hagyta.

Fetternek nagyon fájt, hogy fia nem emlékezett meg róla végrende életben Ráfért volna egy kis javadalmazás, mert anyagi javaknak nem volt bővíben. (Nem volt egybe 378 frt évi nyugdíjánál és 322 frt kegydíjánál.)

Pedig Botfi Fetter gazdag ember is volt valamikor. A híres Bitnicz Lajos (nyelv tudós és matematikus) püspök után mintegy tizenhatezer forintot örökölt.

A gazdagság meghozta a gondot, mely eddig ismeretlen volt a Fetter házában.

Botfi sokat töprenkedett, mit csináljon a sok pénzzel. »Vitte volna el az ördög ezt a pénzt, még utóbb meggyilkolnák miatt!« Persze, kellett nekem püspök atyafiságba keverednem!« dohogott néha a megremült Fetter és a pénz miatt szemrehányásokat csinált feleségének.

Ekkor megjelenik nála sógora, Zellinger kereskedő, és kérte Botfit, hogy tízezer forintig legyen társa, mert egy bányát vásárolt, — melyből

a kiásandó kövek szép jövedelmet fognak hozni. (T. i. kőfejő bányát vett.)

No, ez éppen kapóra jött! Fetter odabourult sógora nyakába és szívből nagy örömmel átadott neki tízezer forintot.

(Hamarosan elmondom, hogy a kőfejő bánya mirént elnyelt; az ígért jövedelem fejében a tőke is elveszett, sőt Zellinger sógor teljesen tönkrement.)

A Fetternek még mindig volt egy csomó pénze, mely súlyos gondot okozott. Csak ezt tudná valami jó helyre tenni!

Akkoriban virágzott a »gründolás.« Gombamódra keletkeztek a részvénytársaságok mindenféle képte enségre.

Sopronban is alakult egy »bank,« melynek az volt bevallott célja, hogy a részvényesek által befizetett nagy összegű pénzzel börze-manóvereket csinál, s a nyereségből gazdag osztalékokat ad a részvényeseknek: »mert a börzén mindig nyer az, a kinek sok pénze van, s mindig veszít, a kinek kevés a bankója.«

Imigy beszélt a bank ügyoöke és arany hegyeket ígért Botfinak.

Fetter két kézzel kapott a ritka alkalmon. Belépett a bankba a meglévő hatezer forintjával.

Persze pompás osztalékokat kapott mindjárt az első évben. Szintugy a második esztendőben is.

Fetter dicsekedett fiúnek-fának: »Milyen pompás tudomány a börze-spekuláció! Csak hogy mink közönséges emberek szamarak vagyunk hozzá! Az ember egyszerűen vesz és elad papirokat, gabonát. — s aztán csakugy dül a pénz!«

A harmadik évben beütött a Krach, a hatezer forint elveszett az utolsó fillérig. Botfi Fetter

megelégedve biccentett a fejével. »Egészen rendben van! Aki számár az ne gründo jon!« Aztán kimenekült az erdőre a szemrehányások előtt. Kinn volt vagy három napig. Az erdősök tartották elede-el. A susogó fák megvizsgálták, mert azok nem csinálnak mint az ember-társak.

Az öregséget nem lehetett észrevenni Fetter szellemén, csak néha napján volt kissé szórakozott.

Egyszer (1894 év Cszen) furcsa eset adódott elő a városházánál: egyetlen hirtőlő sem jelentkezett a tanácssteremben, pedig a városi erdő makk-termeése volt eladandó.

A rendkívüli dolo okát rögtön megtalálta Babóchay polgármester. Így következett: »Máskor ilyenkor csakugy törték magukat a zsidók, miért nem jön ma egy se licitálni? Aztán annak mi az oka, hogy a magyar-nitcai gardák közül egy se jött hozzám azt kérni, mikép ne adassa el a város a makkot, hanem engedje ráhajtani a polgárok disznait? E föltűnő jelenségnek csupán egy magyarázata lehet: nincs makk-termeés!«

Elővette az aktát. Közte volt Botfi Fetter írása, melyben szabályszerűen bejelenté a gazdag makk-termeés, melynek értékesítése iránt a tanács intézkedését kéri.

— »Ez rendben volna, hanem azért még sincs makk!« — mondja újra a polgármester és a legközelebbi ünnep délután kimegy az erdőre két szakértővel a kérdés tisztázására.

A »kiküldöttség« végigjárta az egész Felső-erdőt, és sehoh se találtak egy szem makkot se.

Mikor elmondták a dolog mibenállását, Botfinak, hát a Fetter nagyon csodálkozott. Hogyan

nak láttunk, mind csak a mi gyermekfantáziánk vagy fiatalkori illúzióink nagyítása, teremtett képe volt!

Istenem: milyen fájdalmas ez a kiábrándulás! Azoknak a lelkeknek, akiket mi tisztáknak, nemeseeknek, nagyoknak, önzetleneknek hittünk, s akikhez éppen azért az önzetlen gyermeki tisztelet és ragaszkodás tiszta érzésével fűződöttünk, — ez az összezsugorodása, letörpülése! A belső, az erkölcsi méreteknék ez a kegyetlenül, megmenthetetlenül való összeomlása!

Szinte jó, hogy mire ez a hitet, bizalmat megrázó letörpülés vagy összeomlás megtörténik, már künn vagyunk az élet forgatagában, kiragadva abból a környezetből, a hol a boldogító illúzió aranyos szálait szövégettük.

Igy azután a csalódástisztítottá lélek szabaddabban emelkedhetik a maga eszményi világába, a minden földi salaktól ment vágyak (talán a magasabb illúziók) képzelt-izgató, bizonytalan, sejtelmes világába.

És mégis, ha az a sejtett, láthatatlan Erő, az a nagy Eszmény, akihez a megtisztulni és örök egységbe olvadni vágyó szellem emelkedni, eljutni óhajt, — megkérdezné: nem akarnám-e újra átélni a remény-szövést, az illúzió-hímzés tarka világát és a későbbi csalódásokat: vajjon nem öltene-e szárnyakat az én lelkem és nem repülne-e az iskolák elszállott madarai után vissza, abba a kis fészekbe: hittel, bizalommal szeretni, a csalódásokat, a remények szétfoslását, az illúziók összeomlását újra végigszenvedni a gyermeki fészek világának rövid boldogságáért.

Azoknak a hazaszállott boldog madaraknak hívó, bizalmas csicsérgését, fészek-álmait valahogy ezzel az írka-firkával meg ne zavarjátok.

Hadd álmodjanak szegénykék miniszteri bársonyszékéről, püspök-süvegéről, tábornoki kalapról képviselői mántadtumról abban a gyermek-világban, a mit menyországá váraszol még a gyermeki illúzió.

HIREK.

— **A honvédség köréből.** A király kisdemeteri *Gaudernák* József altábornagyot, a székesfehérvári V. honvédkerület parancsnokát a magyar honvéd-lovasseg felügyelőjévé; *Rohr* Ferenc vezérőrnagyot, a 73. honvéd gyalogdandár parancsnokát, a székesfehérvári V-ik honvédkerület parancsnokává nevezte ki.

— **Kinevezés.** A vallás- és közoktatásügyi miniszter *Udvardy* Vince zalaegerszegi állami főgymn. tanárt a VIII. fizetési osztály 3. fokozatába kinevezte és jelenlegi állomáshelyén meghagyta.

lehet ez? Hiszen a napokban is járt az erdő és látta saját szemével a temérdek makkot!

Persze láttad, öreg Fetter! Csak hogy nem az idén volt az, hanem valamelyik másik esztendőben, — s a koros ember oyan hamar összekeveri a jelenet a múltat!

— Botfi Károly vak volt egyik szemére. Ennek históriáját a Fetter maga így mondta el:

„Szent-Gróton voltam olyan gazdasági irnok-féle az 1842. évben. Julius 7-én egy barátom kedvéért kimentünk fogó vadászatra. Most nem szabad foglyot löni júniusban, de akkor még nem volt tilalmas idő. (Arany idők voltak azok! sóhajtott közbe.) A vadászaton azután a történt, hogy az én barátom engem lött lebbe a fogoly-madár helyett. Ez persze könnyebb volt mint a madarat eltalálni, mert a fejem könnyebb célpont mint a madár. Egyik arcom és egyik szemem teistele volt söréttel. — Áttől féltem, hogy mind a két szememre megvakulok. Fölutaztam hát Bécsbe, gyógyíttatni magamat. Ott a doktorok olyan ügyesen dolgoztak, hogy még a megöltöt szememet sem vették ki. Egyik szemre vak maradtam ugyan, de szépséghibám nem esett rajtam, sőt még érdekesebbé vált a formám az által, hogy a sörétszemeket behagyták az arcomban! Mert most olyan a képem, mintha ki lenne stikkelve!”

Nyugdíjazása után néha találkoztam vele a mezőkön. Az 1889. évben keserű humorral pa-

— **A küldöttség.** Városunk küldöttségét a Kormány e hó 6-án szerdán fogja fogadni. Tekintettel arra, hogy a küldöttségben való részvételre szóló meghívás általánosított, még inkább azonban azon körülmény folytán, hogy a Déli Vasut igazgatósága szokott előzékenységgel a küldöttségi tagoknak 50 százalékos menetdíj-kedvezményt engedélyezett, a küldöttség előreláthatólag elég impozáns lesz. A küldöttség tagjai szerdán délelőtt 9 1/2 órakor a Dunaparton a Vigadó előtti Kioszk-kávéházban találkoznak. A kedvezményes jegyek az odaútasra f. hó 3-tól 6-ig, visszautasra pedig f. hó 6-tól 9-ig érvényesek.

— **Jótékonyaság.** *Sommei* Ignácné, szül. Weinländer Aranka urnő édes anyja, néhai Weinländer Jakabné emlékéért megörökített a nagykanizsai Izr. Jótékony Nőegyletnek 100 koronát boldogult édes atya Weinländer Jakab emlékére pedig a népkönyhának 200 koronát adományozott. Az Izr. Jótékony Nőegyletnek 100—100 koronát adományoztak: *Herzfeld* Dezsőné, szül. Sauer Margit (Budapest) és özy *Neufeld* Bernátné urnők, mindketten alapító tagsági díjjal.

— **A Magántiszviselők** országos szövetségének nagykanizsai helyi választmánya f. hó 5-én este 8 1/2 órakor a központ kávéház külön helyiségbe ülést tart.

— **Szépségverseny.** Az arena ajtaján máriki van szegyezve a szépségverseny-szekerény. A közönség már serényen szavaz a feltett kérdésre: „ki a legszebb színésznő?” E szavazás iránt már teljes bizalommal vanunk, mert eltérve az eddig rendezett versenyektől, ezt olyképp rendezik, hogy minden megváltott jegy mellé a színházi pénztárnál egy szavazólapot adnak. Kíváncsiak vagyunk, hogy a sok szép között ki hát a „legszöbb?”

— **Ideiglenes adminisztrátor.** Az elhalálozás következtében megtrésedett lesence-tomaji plébánia lelki és anyagi ügyeinek ideiglenes vezetésével a veszprémi egyházmegyei főhatóság *Horváth* Mihály lesence-tomaji segédlelkésként bízta meg.

— **Kitüntetett cseléd.** *Tajtek* István mura-keresztur-kollátszegi községi pástort a község, mint szolgálat adó gazda, előterjesztésére, 55 év s hű és becsületes szolgálatának elismerésül a földmívelésügyi Miniszter 100 kor. jutalomban részesítette és díszoklevéllel tüntette ki. A jutalom ünnepélyes kézbesítése jun. hó 29-én történt Murakereszturon, a templom előtti téren. Az ünnepélyen a földmívelésügyi miniszter képviselőjében *Viosz* Ferenc, a nagykanizsai járás főszolgabírája jelent meg, ki lelkes, hazafias beszéd kísé-

naszkodott, hogyan pusztulnak el szemé láttára az ő maradó érdemei.

— „Lássá: a régi időkben *bozda*-gypü és széles *lapulevek* szőlyezték az országot a kanizsai határban. En aztán 1853-ban két oldalról beültetem a kiskanizsai töltést, és a *soproni* meg a *cigány* utcákon tuí országotakat. Szeretettel nézegettem a pompásan megerősödött jégnyefákat, és jóleső önézattal mondogattam: Ezek legalább föntartják emlékezetemet halálom után! És most a város kivágatta a gyönyörű fasort! Egyszerre séta közben a hatalmas fáknak csupán a csonka törzsökeit látom! Megdöbbenve megállanom kellett e barbarizmus láttára! Aztán miért tetlék ezt?”

— „Mert a minisztertől rendelet érkezett, hogy az utak melletti fákat gyümölcsfákkal kell helyettesíteni!” válaszolom Bolfinak.

Fetter nagyot sóhajtott. „No már látom, eljött az ideje, hogy itthagyjam a világot! Mert ha nem sietek, hát még megkérem, hogy valami honméző miniszter azt rende: minden öreg ember — mint fölösleges teher kiirtandó, illetőleg nyaka levágandó, feje a halósnak beszőgáltatandó.”

Ezután előszeretettel beszélt a legnagyobb igazságról: a halálról. Kivánta. Azt mondogatta: „Elhalt mindenki mellőlem! Már beszélni se tudok a mai emberek közül senkive se mert azt se tudom mi az a nihilista meg a szocialista. Hát miért éljek?”

tében buzdította jó és követésre méltó példára a cselédséget. Az Isten szabad ege alatt megfogadta a számos horvát anyanyelvű, de magyar érzelmű és szívű ünneplő közönséggel, hogy derék, hű fia lesznek édes hazánknak. A szónokot lelkesen megjelenezték. *Rosos* István mura-kereszturi apát-plébános ünnepélyes szép beszédben méltatta az ünneplő jelentőségét. A Zala megyei Gazdakör képviselőjében *Galabich* Lajos, a Nagykanizsa és Vidéke gazdakörének nöke jelent meg, ki szintén szép beszédet tartott. Az ünnepelet pástort könnyezve hallgatta a szép beszédek és meghatva köszönte meg a magas kitüntetést. A községi előjáróság és a község lakosága nevében *Szemző* Gyula körjegyző fejezte ki hálás köszönetét a földmívelési miniszter képviselőjében megjelent járási főszolgabírónak. Végül az önkéntes tüstölt zenekar játszott a Hymnust és vigzeneszóval kísérté haza az ünnepelet pástort. Ezzel az igazán szép, hazafias ünnep véget ért.

— **Alapszabály-jóváhagyás.** A földmívelésügyi miniszter a Badacsonyi vidéki Bortervezők Szövetségének alapszabályait a bemutatási záradékkal ellátta.

— **Liliom hullás.** *Károlyi* Anna viruló szépségű hajdon hosszú sorvasztó betegség után 17 éves korában elhunyt *Zalaegerszeg* Junius hó 26-án temették a város közönségének nagy részvétel mellett. Az elhunyt koporsózára volt iskolatársnői díszes koszorút helyeztek a felirattal: „Hervadásos liliommullás volt. Szerető iskolatársnőid!” A nyilt sir előtt *Kardos* Jolán az elhunyt tanuló-társnője mondott megható búcsúbeszédet. Az elhunytban dr. *Károlyi* József szatmári főgymnasiumi tanár nővérét gyászolja.

— **Templomépítés.** A zalaegerszegi új imaház építése már közel a befejezéshez. A pályas felavatása 1904. évi augusztus hó 18-án a király születése napján lesz.

— **Tanító és tanítvány.** Ez a címe *Elek* Gyula, kolozsvári el. iskolai igazgató könyvének, melyet 20 évi tanítói működése alatt szerzett pedagógiai tapasztalata alapján írt meg. Egyszerűen megírt, kedves történetkéket, megkapó mozzanatok tartalmaz az iskolai életből. A tanító és tanítvány között fennálló viszony közvetlenségéből Nagy érdeklődéssel és gyönyörűséggel olvastuk végig a hűtíves, szép munkát, és őszintén sajnáljuk, hogy arról korábban nem volt tudomásunk; mert igen melegen ajánlottuk volna az iskolai év végere jutalom-könyvül az elemi-iskolák III—IV. osztálybeli növendékei részére. Mint igen tanutságos olvasmányt ajánljuk a tanítóknak és szülőknak is, akik igen sok nevelői tapintatot meríthetnek belőle. A jeles munka már második kiadást ért. Második kiadását is a sajtó igen kedvére fogadta; az E. M. K. E. igazgató választmánya iskolai és ovodái ré-

Ezelőtt négy évvel éppen a mezőn beszélgettünk, mikor egy nagy csapat madár röpött el fölöttünk. Lehetett vagy negyven darab. Fetter fölnézett a neszre, és csodálkozva mondta: „Mennyi golya!”

— „Nem golya, hanem *ibisz*,” jegyeztem meg.

— „Micsoda?”

— „*Ibisz* nevű madarak, melyek előbb sohasem voltak Magyarországon, csak tíz év előtt je entektek elsőben a Balaton vidékén. Azóta azonban meg sokasodtak s most Kanizsán is egész csapatok vannak.”

— „Sajátságos?”

— „Az a különös, hogy e madár sorsa benne van a nevében, mert az *ibisz* szó annyit jelent: el fogsz menni!”

— „Éz nekem szól, nem a madárnak. Én fogok elmenni!”

— „Ohó Fetter!” — igyekeztem kiverni Botfi-ból a halál gondolatát. — „az *ibisz* szó után még jön valami, amit egy jósnő mondott s mely így szól: *ibis redibis nunquam moriaris*; vagyis: elmegy de visszajősz és nem halsz meg.”

Fetter kőhögött és nevetve válaszolta: „Azért mégis én fogok elmenni, hála Istennek!”

— „Néhány évig Fetternek várni kellett az elmenésél. Most végre sikerült.”

Nem fog ugyan visszajönni, hanem azért hamar találkoznak. Mert az a pár nap, vagy néhány évtized, mennyi idő mulva utána megyünk, egyforma csekély méretű időtartam.